

NÁDASDY ÁDÁM

Mozdony

Jártuk a várost egész éjszaka,
alig beszéltünk, gondolkodni se
bírtunk nagyon, kezdődő szerelem,
de mindez hová vezet, dombra föl,
aztán váratlanul vasúti sín,
hogyan kerül ide egy mozdony, piros,
társtalanul egy enyhe mélyedésben,
lelmentünk melléje, ott összefontuk
a kisujjunkt, eljegyzés gyanánt.

Beilleszkedési nehézségek

Volt, hogy a természet fenyegette,
volt, hogy a kiálló bútorok.
Volt, hogy a páncélját rozsdá ette,
vagy ráfordult egy kitátott torok.

Egyedül volt mindig, mérhetetlen,
ha megpihent egy benzinkútnál, ott is.
Vezette a dalárdát, földre verten,
hisz magának kívánta a tenort is.

Vízbe is próbált merítkezni, hátha.
Halak közt tölteni egy kis időt.
De prüszögött és rátámadt a nátha,
és lecsökkent a vízszint, ha kijött.

A legjobb akkor volt, ha bamba volt.
Közben az automatája zihált,
mások is hallották, úgy zakatolt,
pörgött, de nem találta az irányt.

Nem mondja, hogy szeret

Fut új cipőben, sáros hajnalon,
a nyelve alatt engem tartogat.
Engem tapos és engem tapogat,
fut ujjával az árkos asztalon.

Átlát a szitámon, túl szemfüles,
fölcsipenti az apró jeleket.
Témákról szól, nem mondja, hogy szeret.
Kirándulunk, a kosara üres.

És végképp elmegy, elúszik a ködben,
egy árbóc látszik, pár nedves kötél.
Bejátszódik a videója közben,

nyakkendőben, rózsásan üldögél.
Lezárom, mégis látom a tükörben.
Majd visszajön, ha minden mást fölél.